

Niels Helveg Petersen (RV):

Da hr. Bolvig ikke kan være til stede, skal jeg på mit partis vegne gøre nogle bemærkninger til lovforslaget.

Jeg skal ikke gå i detaljer med det, kun udtrykke min tilfredshed med, at lovforslaget er kommet. Det er udtryk for den stigende opmærksomhed, som man må vise beskyttelsen både af vort fysiske miljø i det hele taget og af arbejdsmiljøet. Det er bestræbelser, som det radikale venstre helhjertet støtter, og det er glædeligt at konstatere, at disse bestræbelser baserer sig på meget bred tilslutning her i folketinget.

Det er klart, at når man er nødt til i stigende grad at gå ind i kontrollen med stoffer, deres produktion og deres anvendelse, så giver det administrativt besvær, og det kommer også til at koste nogle penge. Men det er besvær, som er nødvendigt, hvis man vil målet, som er at forhindre skader på personer og miljø ved anvendelse af stoffer, som i dag er kendte, og ved anvendelse af stoffer, som i dag er ukendte, men som vil blive anvendt i fremtiden.

Jeg kan på det radikale venstres vegne tilslige lovforslaget vor støtte.

Honoré (KrF):

Den moderne kemiske industri frembringer jo et stigende antal stoffer, hvis farlighed for mennesket undertiden først på et for sent tidspunkt bliver kendt for dem, som bruger disse stoffer. Derfor er det i det moderne samfund nødvendigt med en ajourført beskyttelse af dem, der omgås sådanne stoffer som arbejdere eller brugere på forskellig måde.

Derfor er det også nødvendigt, at lovgivningen følger dette op, og det er jo det, som ligger bag ved det lovforslag fra arbejdsministeren, som vi i dag behandler.

Men det er jo også indlysende, at der er et andet hensyn at tage. Det er hensynet til, at man kan bevare arbejdspladserne ved ikke at pålægge dem økonomiske og administrative byrder, som de ikke kan bære, navnlig hvis det er sådan, at tilsvarende virksomheder i lande, vi konkurrerer med, ikke er underkastet lige så mange restriktioner.

Jeg har også hæftet mig ved, at dette lovforslag rummer en lang række bemyndigelser til arbejdsministeren, og jeg er lige så betæn-

kelig som mange andre ordførere ved alle disse bemyndigelser. På den anden side spørger jeg mig selv, hvordan man kan undgå sådanne bemyndigelser, for det er svært at fastsætte generelle regler i lovsform, hvor der tages stilling til de meget forskelligartede ting, der her er tale om. Jeg ved ikke, om der er noget realistisk alternativ til denne bemyndigelseslovgivning – jeg ville ønske, der var – men jeg kan desværre ikke rigtig se, på hvilken måde vi skal kunne erstatte disse bemyndigelser.

Der er i § 49 c, stk. 1, fastsat et såkaldt substitutionsprincip, hvorefter arbejdsministeren bemyndiges til at foreskrive anvendelse af andre materialer; det skal være ufarligt materiale, mindre farligt eller mindre generende stof eller materiale.

Det er klart, at det også her gælder, at det for mange virksomheder vil være et økonomisk spørgsmål, om de har råd til at opretholde en produktion, hvis de skal anvende nogle lidt mindre farlige materialer, som koster meget mere, og det vil jeg håbe arbejdsministeren i høj grad vil tage hensyn til. Der er dog i bemærkningerne givet udtryk for, at man, når man skal afveje stoffernes farlighed, skal prøve ikke at pålægge arbejdsgiverne urimelige udgifter, men spørgsmålet er jo, i hvor høj grad man anser disse udgifter for urimelige; det kan i hvert fald blive et meget dyrt princip, hvis det ikke håndteres med skønsomhed.

Men der er én ting, jeg gerne vil spørge arbejdsministeren om, og det er, hvad arbejdsgiverne i grunden har sagt til dette her. Går det langt videre, end arbejdsgiversiden mener at kunne bære på nuværende tidspunkt, når henses til de mange bemyndigelser, og hvad der deri ligger?

Ib Christensen (DR):

Det emne, vi her drøfter, er meget vigtigt, men også meget ømtåligt. Det er vigtigt for producenterne, for de selvstændige og for de arbejdere, der beskæftiger sig med stoffer, som er eller muligvis skønnes at være sundhedsfarlige, og det er ømtåligt, fordi det jo er en lovgivning, som lægger byrder på virksomhederne og betyder øgede omkostninger for et i forvejen ganske hårdt belastet erhvervsliv og for virksomheder, der i mange tilfælde i forvejen er hårdt spændt for.